

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11CoCsp/26/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 0021203767
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 11. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Adriana Murínová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2025:0021203767.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Adriany Murínovej a sudkýň JUDr. Jarmily Čabaiovej a Mgr. Angeliky Sopoligovej v spore žalobcu: A. B., nar. XX.X.XXXX, bytom B. C. XXX, zastúpeného advokátskou kanceláriou MICHALOVČÍK, advokátska kancelária, s. r. o., so sídlom vo Svidníku, Makovická 20, IČO: 55 943 659, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 792 752, zastúpenému Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Kubániho 16, IČO: 47 233 516, o zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia vo výške 500 € s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Michalovce zo dňa 6. februára 2025 č.k. 30Csp/135/2021-216

rozhodol:

M e n í rozsudok tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 200 € do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku a v prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a.

Priznáva žalobcovi nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie a trov odvolacieho konania proti žalovanému v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Michalovce (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) rozsudkom zo dňa 6.2.2025 č.k. 30Csp/135/2021-216 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 500 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.) a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania od žalovaného v plnej výške 100 % (výrok II.).

2. Vyhovel tak v celom rozsahu o žalobe žalobcu na priznanie finančného zadostučinenia vo výške 500 € za porušenie spotrebiteľských práv podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, založenej na tvrdení žalobcu, že: a) v konaní vedenom na Okresnom súde Michalovce pod sp. zn. 7Csp/234/2017 sa voči žalovanému úspešne domáhal ochrany spotrebiteľských práv v súvislosti so Zmluvou o revolvingovom úvere č. 8300063294 zo dňa 24.7.2013, v ktorom bolo rozsudkom zo dňa 12.2.2020 v spojení s opravným uznesením zo dňa 15.7.2020, sp. zn. 7Csp/234/2017 rozhodnuté, že je neplatná Zmluva o revolvingovom úvere č. 8300063294 zo dňa 24.7.2013, na základe ktorej bol žalovaný ako veriteľom žalobcovi ako dlžníkovi poskytnutý spotrebiteľský úver vo výške 1.170 €, a tiež Dohoda o zrážkach zo mzdy č. 8300063294 zo dňa 24.7.2013, pričom rozsudok súdu nadobudol právoplatnosť dňa 15.5.2020, b) nakoľko žalobca na základe zmluvy o revolvingovom úvere č. 8300063294 žalovanému zaplatil sumu 1.677,16 €, obohatenie žalovaného by predstavovalo 507,16 €, a preto si žalobca uplatnil finančné zadostučinenie vo výške 500 €, pričom súd týmto rozsudkom rozhodol potom, ako Krajský súd v Košiciach uznesením zo dňa 27.9.2023 č.k. 5CoCsp/75/2022-154 zrušil rozsudok súdu zo dňa 14.3.2022 č.k. 30Csp/135/2021-100, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 500 € a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

3. Pri opätovnom rozhodovaní súd prvej inštancie vychádzal zo zistenia, že Okresný súd Michalovce vydal dňa 12.2.2020 rozsudok sp. zn. 7Csp/234/2017, ktorým určil, že Zmluva o revolvingovom úvere č.8300063294 zo dňa 24.7.2013 a Dohoda o zrážkach zo mzdy č. 8300063294 zo dňa 24.7.2013 je neplatná pre nedostatok písomnej formy, lebo obsahom zmlúv v čase ich podpisovania žalujúcim spotrebiteľom neboli údaje o schválenom úvere a revolvingový úver nebol individualizovaný všetkými podstatnými náležitosťami z hľadiska zákona o spotrebiteľskom úvere a preto ani nemohlo dôjsť k písomnej akceptácii návrhu na uzavretie Zmluvy žalobcom. Po právnom posúdení podľa § 52 ods. 1, 2 a 3, § 53 ods. 1 a 5, § 54 ods. 1 a 2, § 100 a § 101 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej aj „OZ“), § 1 ods. 1 a 2, § 3 ods. 3 a 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa (ďalej aj „zákon č. 250/2007 Z.z.“), § 9 ods. 1 a 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (ďalej aj „zákon č. 129/2010 Z.z.“), § 193, § 194 ods. 1 a 2 CSP súd uzavrel, že o splnení podmienky zakotvenej v § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, teda že žalobca úspešne uplatnil porušenie svojich práv na súde, svedčí rozsudok Okresného súdu Michalovce zo dňa 12.2.2020 sp. zn. 7Csp/234/2017 v spojení s opravným uznesením zo dňa 15.7.2020 sp. zn. 7Csp/234/2017, z ktorého vyplýva, že zo strany žalovaného došlo k porušeniu spotrebiteľských práv žalobcu. Z medzi stranami nespornej skutočnosti, že na základe Zmluvy č. 8300063294 zo dňa 24.7.2013 bol poskytnutý žalobcovi úver 1.170 €, ktorý bol v celom rozsahu splatený v sume 1.677,16 € a súd v konaní sp. zn. 7Csp/234/2017 žalobu v časti vydania bezdôvodného obohatenia v sume 507,16 € zamietol z dôvodu premlčania nároku žalobcu, súd prvej inštancie vyvodil, že v danom prípade išlo o závažné porušenie práv spotrebiteľa, resp. porušenie viacerých povinností veriteľa, a to nedodržanie písomnej formy zmluvy a neuvedenie viacerých obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktoré bezprostredne spôsobili spotrebiteľovi ujmu - ukrátenie jeho majetku. S prihliadnutím na dobu trvania protiprávneho stavu niekoľko rokov, na závažné protiprávne konanie žalovaného, značný zásah do majetkovej sféry žalobcu, vezmúc na zreteľ neprimerane vysoký úrok 70,02 %, čiastku 507,16 €, o ktorú sa žalovaný ako veriteľ chcel obohatiť na úkor žalobcu a fakt, že bezdôvodné obohatenie žalovaný žalobcovi doposiaľ nevydal, súd prvej inštancie uzavrel, že suma 500 € je primeranou výškou finančného zadosťučinenia žalobcu. Súd následne posudzoval, či nárok žalobcu na primerané finančné zadosťučinenie nie je premlčaný v zmysle § 101 Občianskeho zákonníka. Zo zistenia, že žalobca úspešne uplatnil voči žalovanému porušenie spotrebiteľského práva pri Zmluve o revolvingovom úvere č. 8300063294 zo dňa 24.7.20213, pričom rozsudok Okresného súdu Michalovce sp. zn. 7Csp/234/2017 zo dňa 12.2.2020, nadobudol právoplatnosť dňa 15.5.2020, súd vyvodil, že trojročná premlčacia lehota na uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie začala plynúť dňa 16.5.2020 a uzavrel, že žalobca svoj nárok žalobou podanou na súd dňa 31.8.2021 uplatnil v rámci premlčacej lehoty, nárok žalobcu nie je premlčaný a preto žalobe vyhovel. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 a 2 CSP a úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v plnej výške 100 % voči žalovanému s tým, že o výške nároku rozhodne v osobitnom uznesení.

4. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalovaný z odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) CSP, namietajúc, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým záverom a vec nesprávne posúdil aj po právnej stránke, odôvodnenie rozsudku je neurčité a vo vzťahu k výroku vo veci samej nepostačujúce pre jeho všeobecnosť a neurčitosť. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok zmenil a žalobu zamietol.

4.1. Žalovaný spochybňoval správnosť záveru súdu, že žalobca preukázal splnenie základnej podmienky podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. tvrdiac, že žalobcovi nárok na primerané finančné zadosťučinenie nevznikol, lebo rozsudkom zo dňa 12.2.2020 sp. zn. 7Csp/234/2017 nebolo rozhodnuté na základe právneho záveru o porušení ustanovení určených na ochranu spotrebiteľa. Akcentujúc, že súdna prax pri výklade ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. prijala záver, že podmienka v zmysle uvedeného ustanovenia je splnená len v prípade, ak bolo rozhodnuté podľa predpisov určených na ochranu spotrebiteľa, žalovaný poukázal na závery v bode 36. odôvodnenia rozsudku sp. zn. 7Csp/234/2017, podľa ktorých súd Zmluvu o revolvingovom úvere č. 8300063294 zo dňa 24.7.20213 posúdil ako neplatnú z dôvodu nedostatku písomného prejavu vôle žalobcu byť účastníkom záväzkového vzťahu, a teda s ohľadom na porušenie všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove zo dňa 11.6.2020 sp. zn. 9Co/93/2019 a uznesenie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 27.4.2023 sp. zn. 3CoCsp/52/2022.

4.2. Žalovaný v odvolaní vyjadril nesúhlas aj výškou priznaného finančného zadosťučinenia, vytýkajúc súdu, že neuviedol jedinou skutočnosť, ktorá by zodpovedala imateriálnej povahe žalovaného nároku, nakoľko súd priznanie sumy 500 € odôvodnil iba tým, že obohatenie žalovaného by malo predstavovať sumu 507,16 €, a preto je suma 500 € finančného zadosťučinenia primeraná. Namietol, že súd nevysvetlil, čo má spoločné výška obohatenia so sumou finančného zadosťučinenia a na základe čoho súd určil, že suma 500 € je primeraná a čomu, t.j. akým konkrétnym a preukázaným skutočnostiam. Žalovaný citoval z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/91/2020 a poukázal aj na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 9Co/61/2018, podľa ktorého je primerané finančné zadosťučinenie nárokom, z podstaty ktorého vyplýva jeho imateriálna povaha, čo znamená, že pri rozhodovaní o ňom nie je možné vychádzať z aspektov materiálnej povahy, keďže tieto sú základom pre uplatnenie iných nárokov, napríklad náhrady škody.

5. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhol potvrdiť napadnutý rozsudok ako vecne správny. Nesúhlasil s tvrdením žalovaného, že nebolo preukázané splnenie základnej podmienky podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. pre vznik a uplatnenie žalovaného nároku a že súd v pôvodnom konaní nerozhodol na základe záveru o porušení ustanovení určených na ochranu spotrebiteľa, ale na základe porušenia všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka. Podľa názoru žalobcu niet žiadnej pochybnosti o tom, že žalobca bol úspešný pri domáhaní sa spotrebiteľskej ochrany pred konaním žalovaného, najmä pred porušovaním povinností vyplývajúcich zo zákona č. 129/2010 Z.z. ako aj z § 52 až 54 a nasl. Občianskeho zákonníka. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30.6.2010 sp. zn. 3Obo/96/2009, zo dňa 30.1.2019 sp. zn. 6Cdo/127/2017, zo dňa 25.5.2022 sp. zn. 3Cdo/31/2020 i na závery odvolacieho súdu v konaniach vedených pod sp. zn. 9CoCsp/31/2023, 6CoCsp/38/2023, 9CoCsp/17/2022 v obdobných právnych veciach, ktoré sa týkali tých istých strán sporu, a ktoré súviseli so základným konaním vedenom na Okresnom súde Michalovce, sp. zn. 7Csp/234/2017. Zdôraznil, že je neprípustné prijať výklad žalovaného, podľa ktorého by ustanovenia Občianskeho zákonníka chrániace spotrebiteľa mali byť vylúčené z aplikácie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z.. Podľa názoru žalobcu objektívnym kritériom pre určenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia je v peniazoch vyjadrená výška škodlivého následku, ktorú dodávateľ spotrebiteľovi spôsobí alebo mienil spôsobiť. Podčiarkol, že si podanou žalobou nemieni reparovať jemu skutočne vzniknutú škodu vo výške 507,16 €, ktorá mu vznikla preplatením úveru zo Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8300063294 zo dňa 24.7.2013 a dodal, že o nepoctivých spôsoboch žalovaného v jeho podnikateľskej činnosti svedčí fakt, že žalovaný nevrátil žalobcovi získané bezdôvodné obohatenie.

6. Žalovaný nevyužil právo na odvoláciu dupliku.

7. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalovaného ako podané včas (§ 362 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 až § 361 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 až § 358 CSP), bez nariadenia pojednávania v zmysle § 385 ods. 1 a contrario CSP, v rozsahu vyplývajúcom z § 379 a § 380 CSP, z hľadiska odvolaním uplatnených odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je čiastočne dôvodné. Keďže neboli splnené podmienky na potvrdenie rozsudku ani na jeho zrušenie a odvolací súd mal pre svoje rozhodnutie dostatočný skutkový základ, napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 388 CSP zmenil tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

8. Žalovaný uplatnil odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) CSP, t.j. že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (písm. d/), súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (písm. f/) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (písm. h/).

8.1. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP odvolací súd uvádza, že inou vadou sa rozumie také porušenie procesných predpisov, ktoré mohlo mať vplyv na výrok napadnutého rozhodnutia. Ide predovšetkým o porušenie procesných práv sporovej strany, ktoré nemožno podradiť pod § 365 ods. 1 písm. a), b), c) CSP, ale ich dôsledok sa mohol (nemusel) prejaviť vo výsledku konania formulovanom vo výroku súdneho rozhodnutia vo veci samej.

8.2. Odvolací dôvod § 365 ods. 1 písm. f) CSP sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom prvej inštancie spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t.j. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je

nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 CSP, podľa ktorého dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, a to vzhľadom na to, že súd buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo súd opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré súd založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov (v úsudku medzi porovnávanými skutočnosťami), prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán sporu alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 a nasl. CSP.

8.3. K odvolaciemu dôvodu upravenému v § 365 ods. 1 písm. h) CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval síce správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, prípadne ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval a z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach strán sporu.

9. Odvolací súd ako neopodstatnenú vyhodnotil odvoláciu námietku žalovaného založenú na tvrdení, že odôvodnenie rozsudku je neurčité a vo vzťahu k výroku vo veci samej nepostačujúce pre jeho všeobecnosť a neurčitosť, ktorou žalovaný podoprel uplatnenie odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP. Po preskúmaní veci odvolací súd dospel k záveru, že rozsudok je dostatočne zrozumiteľný a určitý. Prvoinštančný súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia zreteľným spôsobom uviedol úvahy, pre ktoré považoval žalobu žalobcu za dôvodnú, ako i dôvody, pre ktoré vyhodnotil ako neopodstatnenú obranu žalovaného, a tiež z akých právnych úvah vychádzal, zhodnotiac pritom argumentáciu žalobcu i žalovaného v priebehu sporu. Ak sa žalovaný s názorom prvoinštančného súdu nestotožňuje, táto skutočnosť sama osebe nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že žalovaný sa s právnym názorom súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti súdneho rozhodnutia súdu (por. m. m. napr. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 188/06, I. ÚS 204/2010). Odvolací súd nezistil ani naplnenie odvolacieho dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. f) CSP. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu pre náležité zistenie skutkového stavu, vykonanie ďalších dôkazov nebolo potrebné. Vykonané dôkazy súd vyhodnotil podľa § 191 a § 192 CSP a z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie. Odvolací dôvod § 365 ods. 1 písm. f) CSP nie je naplnený.

10. Podstatou odvolacích námietok je tvrdenie žalovaného, že neboli splnené zákonné predpoklady pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia žalobcovi v zmysle § 3 ods. 5 zákona 250/2007 Z.z. ako aj (ne)primeranosť výšky priznaného finančného zadosťučinenia so zreteľom na kritériá, ktoré súd prvej inštancie pri stanovení tejto výšky zohľadnil.

11. Z obsahu súdneho spisu je zrejmé, že v posudzovanom prípade žalobca v postavení spotrebiteľa uplatňuje nárok vyplývajúci z § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z., účinného do 30.6.2024 [prevzatá úprava v § 3 ods. 1 písm. e) zákona č. 108/2024 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktorý nadobudol účinnosť dňa 1.7.2024; podľa prechodného ustanovenia § 53 ods. 3 tohto zákona konania o porušení povinností v oblasti ochrany spotrebiteľa začaté a neukončené pred 1. júlom 2024 sa dokončia podľa právnych predpisov účinných do 30.6.2024]. Toto ustanovenie upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatnil porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá.

12. Podľa posúdenia odvolacieho súdu žalovaný v odvolaní opodstatnene namietol, že súd sa dopustil nesprávnosti pri interpretácii inak správne aplikovaného ustanovenia § 3 ods. 5 posledná veta zákona č. 250/2007 Z.z. z hľadiska vyhodnotenia primeranosti priznaného finančného zadosťučinenia a žalovaným uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP je daný.

13. Nárok na primerané finančné zadosťučinenie vyplývajúci z § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa vzniká, ak sú splnené podmienky stanovené zákonom, a to: a) spotrebiteľ ako žalobca aktívne uplatní na súde porušenie práv a povinností určených na jeho ochranu proti porušiteľovi, a b) je úspešný.

13.1. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde.

13.2. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody či bezdôvodného obohatenia, je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne.

13.3. Otázkou úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti v zmysle vyššie citovaného zákonného ustanovenia vysvetlil Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojich rozhodnutiach sp. zn. 6Cdo/389/2015 zo dňa 14.9.2016 a sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.1.2019.

13.4. V rozhodnutí sp. zn. 6Cdo/389/2015 zo dňa 14.9.2016 najvyšší súd v súvislosti s § 3 ods. 5 zákona 250/2007 Z.z. uviedol, že pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť úspešné uplatnenie konkrétneho nároku z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nároku na náhradu škody, na vydanie bezdôvodného obohatenia alebo aj určenie neprijateľnosti konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve.

13.5. V rozhodnutí sp.zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.1.2019 najvyšší súd nadviazal na vyššie uvedené závery a zároveň sa zaoberal otázkou, či je možné priznať primerané finančné zadosťučinenie spotrebiteľovi podľa § 3 ods. 5 zákona 250/2007 Z.z. bez toho, aby bola v konaní preukázaná existencia a výška vzniknutej ujmy a bez toho, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy. Uviedol, že § 3 ods. 5 zákona 250/2007 Z.z. má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľovi. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve. Žiadnu inú podmienku, t.j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia) je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným

kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia. Je preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu stanovil rozsah finančného

13.6. Súdna prax je teda ustálená v názore, že porušenie týchto práv alebo povinností nemusí byť vyslovené samostatným rozhodnutím v jeho výroku, ale môže byť vyslovené v akomkoľvek rozhodnutí v prospech spotrebiteľa, a to aj len ako predbežná otázka konštatovaná len v odôvodnení rozhodnutia (por. napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/31/2020 zo dňa 25. mája 2022). Podmienka uplatnenia práva na súde, či už vo forme samostatnej žaloby, vzájomnej žaloby alebo procesnej obrany je však nevyhnutná pre vznik nároku na primerané finančné zadosťučinenie.

13.7. Vychádzajúc z vyššie citovaných rozhodnutí najvyššieho súdu odvolací súd konštatuje, že možno priznať primerané finančné zadosťučinenie spotrebiteľovi podľa § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. bez toho, aby bola v konaní preukázaná konkrétna ujma, či už materiálna alebo nemateriálna (morálna) a bez toho, aby spotrebiteľ musel preukazovať výšku vzniknutej ujmy. Jedinou podmienkou pre priznanie finančného zadosťučinenia je iba to, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, tak, ako bolo vysvetlené vyššie, preto výklad prezentovaný žalovaným (pre úspešné uplatnenie tohto nároku zákon nevyžaduje, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy), týkajúci sa predpokladu uplatnenia daného nároku nie je správny.

14. V korelácii s uvedeným odvolací súd ako správny vyhodnotil záver súdu o splnení všetkých zákonných predpokladov pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia žalobcovi v zmysle § 3 ods. 5 zákona 250/2007 Z.z.. Odvolací súd je v zhode so súdom prvej inštancie, že žalobca úspešne uplatnenie porušenie svojich práv žalovaným preukázal rozsudkom Okresného súdu Michalovce zo dňa 12.2.2020 sp. zn. 7Csp/234/2017, právoplatným dňa 15.5.2020, v ktorom bola konštatovaná neplatnosť Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8300063294 zo dňa 24.7.2013 (okrem ďalších piatich zmlúv) pre nedostatok písomnej formy a absenciu zákonom vyžadovaných obsahových náležitostí, čo malo za následok tiež neplatnosť zabezpečenia záväzku vo forme Dohody o zrážkach zo mzdy č. 8300063294 zo dňa 24.7.2013. Tým bolo preukázané porušenie práv žalobcu ako spotrebiteľa a povinností žalovaného pri uzavieraní spotrebiteľských zmlúv so žalobcom. Bola tak splnená zákonná podmienka pre vznik nároku žalobcu na primerané finančné zadosťučinenie voči žalovanému v zmysle § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa.

14.1. Ako opodstatnenú nemožno vyhodnotiť odvoláciu námietku žalovaného založenú na tvrdení, že žalobcovi nárok v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. nevznikol, lebo rozsudkom Okresného súdu Michalovce, sp. zn. 7Csp/234/2017 zo dňa 12.2.2020 nebolo rozhodnuté na základe právneho záveru o porušení ustanovenia určeného na ochranu spotrebiteľa, ale ustanovení Občianskeho zákonníka týkajúcich sa uzavretia zmluvy. Z odôvodnenia citovaného rozsudku je totiž zrejmé, že súd predmetnú Zmluvu o revolvingovom úvere považoval za neplatnú z dôvodu, že zmluvný vzťah sporových strán bol založený len na žiadosti žalobcu ako dlžníka a následného tlačíva veriteľa „oznámenie o schválenom úvere“, ktorá listina obsahovala údaje odlišné od pôvodnej žiadosti veriteľa a táto nebola spotrebiteľom akceptovaná, avšak súd v odôvodnení poukázal tiež na ďalšie povinnosti žalovaného ako veriteľa ním porušené a plynúce mu zo zákona č. 250/2007 Z.z., ktoré sú v rozpore so zásadami čestnej obchodnej praxe a dobrých mravov, lebo odporujú povinnosti odbornej starostlivosti veriteľa a narúšajú ekonomické správanie spotrebiteľa tak, že obmedzujú jeho schopnosť vyhodnotiť výhodnosť produktu a vedú ho k rozhodnutiu, ktoré by pri dostatku informácií nebol urobil. Teda žalobca ako spotrebiteľ bol pri vstupe do záväzkového vzťahu zavádzaný žalovaným ako veriteľom o obsahu a rozsahu svojho záväzku.

14.2. Z uvedeného dôvodu má odvolací súd za to, že v danom prípade došlo konaním žalovaného ako veriteľa k porušeniu práv spotrebiteľa tak ako to konštatoval súd prvej inštancie. Odvolací súd pre úplnosť na tomto mieste odkazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/31/2020 zo dňa 25.5.2022, v ktorom odmietol reštriktívny prístup k interpretácii úpravy (vrátane čl. I § 3 ods. 5 poslednej vety zákona č. 250/2007 Z.z.) kladúci spotrebiteľovi do cesty pri uplatňovaní práva prekážky, ktoré sú v konečnom dôsledku spôsobilé viesť až k upretiu zákonom garantovaného práva, a to aj z pohľadu splnenia záväzkov prijatých v súvislosti s členstvom Slovenskej republiky v Európskej únii.

15. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie o splnení všetkých zákonných predpokladov pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia žalobcovi v zmysle § 3 ods. 5 zákona 250/2007 Z.z., avšak má za to, že súd prvej inštancie zo zisteného skutkového stavu ale nevyvodil správny právny záver, pokiaľ ide o určenie výšky finančného zadosťučinenia, ktoré je primerané zisteným skutočnostiam v prejednávanej veci.

15.1. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia zákon č. 250/2007 Z.z. nestanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť, s výnimkou, že toto musí byť primerané. Určenie primeraného finančného zadosťučinenia je vecou úvahy súdu a súd určí, aká výška finančného zadosťučinenia je primeraná vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti danej veci. Nemôže ísť teda o úvahu svojvoľnú. Súd musí v odôvodnení rozsudku vysvetliť, prečo práve priznanú sumu finančného zadosťučinenia považuje za primerané finančné zadosťučinenie v danej konkrétnej veci.

15.2. Zadosťučinenie je slovo prevzaté z latinského výrazu satisfactio, v ktorom „satis“ znamená „dosť“ a „facere“ znamená „činiť“ (t.j. urobiť za dosť). V právnej teórii základ dania zadosť spočíva vo vyrovnaní pomerov, ktoré boli narušené, a ktoré je nutné opätovne uviesť do rovnováhy, nie len reštitučným, obnovovacím nárokom. Zadosťučinenie je tak nárokom, ktorým sa reparujú ujmy nemateriálnej povahy. Tento aspekt vychádza z podstaty tohto nároku, nie je preto možné pri rozhodovaní o ňom brať zreteľ na materiálne prvky. Jeho podstatou nie je sankčná povaha, aj keď zaplatenie (keďže zadosťučinenie podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. má byť finančné) predstavuje finančný úbytok v aktívach osoby, voči ktorej nárok smeruje. Na účely sankcionovania je totiž administratívne a trestné právo, spotrebiteľská zákonná úprava má za cieľ „len“ kompenzáciu osoby, ktorej sa má zadosťučinenie poskytnúť.

15.3. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, zákon č. 250/2007 Z.z. účinný do 30.6.2024 nestanovoval žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Ako jediný určoval kritérium primeranosti finančného zadosťučinenia, ktoré vo svojich praktických dôsledkoch znamená, že bude vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, stanovil výšku primeraného finančného zadosťučinenia (por. rozhodnutia NS SR sp. zn. 6Cdo/389/2015 a sp. zn. 6Cdo/127/2017).

15.4. Súdna prax pri posudzovaní primeranosti finančného zadosťučinenia vychádzala doposiaľ z nasledujúcich kritérií: a) vzniknutá, resp. hroziaca ujma, b) rozsah, v akom dodávateľ porušil svoje povinnosti a výška majetkového plnenia, ktoré tým dodávateľ získal na úkor spotrebiteľa, c) doba trvania protiprávneho stavu, d) nevyhnutnosť domáhania sa práv v súdnom konaní a tým spôsobený zásah do súkromného života spotrebiteľa, e) reparácia vzniknutej ujmy v majetkovej sfére spotrebiteľa, t.j. zohľadnenie, v akom rozsahu bolo spotrebiteľovi vrátené majetkové plnenie dodávateľom, na ktoré dodávateľ nemal právny nárok, f) odškodnenie v iných obdobných prípadoch porušenia práv spotrebiteľa, g) odškodnenie v iných situáciách a podľa iných zákonných ustanovení v oveľa závažnejších prípadoch (náhrada za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia, odškodňovanie obetí trestných činov).

15.5. Podľa názoru odvolacieho súdu aj pri posudzovaní primeranosti finančného zadosťučinenia v posudzovanej veci by mali byť v popredí pozornosti také parametre, prostredníctvom ktorých spotrebiteľ objektívne môže vnímať závažnosť zásahu do svojich práv a oprávnených záujmov, najmä okolnosti vzniku záväzku, podstata porušenia spotrebiteľského práva, jeho povaha, závažnosť a rozsah následkov, spôsob realizovania nárokov dodávateľom, jeho postoj k uplatňovaniu spotrebiteľskej ochrany, náprava dopadov inými prostriedkami, odškodnenia priznané v iných obdobných prípadoch porušenia práv spotrebiteľa, odškodnenie v iných situáciách a podľa iných zákonných ustanovení v oveľa závažnejších prípadoch a pod. Bez potreby hlbšej analýzy možno pritom vyjsť z rozumného predpokladu, že v prípadoch závažnejšieho porušenia spotrebiteľských práv bude primeraným vyššie finančné zadosťučinenie než tam, kde má toto porušenie z hľadiska naznačených kritérií menšiu intenzitu. Priznané finančné zadosťučinenie by teda malo spotrebiteľa primerane odškodniť a dodávateľa adekvátne odradiť od protiprávneho konania; naopak nemalo by viesť k neodôvodnenému prospechu spotrebiteľa. Prípadná ujma - či už majetková alebo nemajetková, predstavuje len jedno z do úvahy prichádzajúcich kritérií, a preto aj pri inak hodnotovo väčšom následku, napríklad značnom nákladovom zaťažení spotrebiteľa napriek bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, môže byť primeranou finančná satisfakcia v nižšej sume, pokiaľ v porovnaní s inými prípadmi bude v kontexte všetkých posudzovaných kritérií závažnosť porušenia spotrebiteľských záujmov menšia.

15.6. I keď spotrebiteľ v spore o zaplatenie finančného zadosťučinenia nemusí objektivizovať skutočnosť vzniku ujmy v dôsledku porušenia spotrebiteľského práva, nezabúva na to, že povinnosť tvrdiť a preukázať svojej tvrdenia o okolnostiach podporujúcich jeho predstavu o primeranosti výšky ním uplatneného finančného zadosťučinenia.

16. Žalovaný v odvolaní namietal neprimeranosť výšky priznaného finančného zadosťučinenia.

17. Primeranosť výšky uplatneného finančného zadosťučinenia žalobca odôvodňoval tvrdením, že ako jediné objektívne kritérium jeho určenia sa mu javila výška škodlivého následku vyjadrená v peniazoch, ktorú veriteľ spôsobil spotrebiteľovi porušením spotrebiteľského práva. Preto si žalobca finančné zadosťučinenie uplatnil v sume takmer rovnako vysokej, ako žalovaný (veriteľ) získal na úkor žalujúceho spotrebiteľa bezdôvodné obohatenie (v sume 507,16 €). Na žiadne ďalšie konkrétne okolnosti, ktoré by odôvodňovali priznanie finančného zadosťučinenia vo výške 500 €, žalobca nepoukazoval.

18. V prejednávanej veci súd pri určení výšky finančného zadosťučinenia vychádzal z doby trvania protiprávneho stavu, ktorú ohraničil uzavretím zmluvy o revolvingovom úvere dňa 24.7.2013 a právoplatným skončením konania sp. zn. 7Csp/234/2017 dňa 15.5.2020, počas ktorého obdobia sa žalobca nachádza v neistote, či mu bude jeho právo priznané. Prihliadol pritom aj na závažné protiprávne konanie žalovaného, ktorý má v predmete činnosti poskytovanie úverov a pritom nesplnil (resp. hrubo porušil) zákonné podmienky pre uzavretie zmluvy o revolvingovom úvere, na základe čoho bola zmluva vyhlásená za neplatnú. Nepovšimnutý súdom neostal ani spôsob porušenia zmluvy o revolvingovom úvere (úrok vo výške 70,02 %, ktorý je v rozpore s dobrými mravmi). Z odôvodnenia preskúmaného rozsudku plynie, že hlavným kritériom, od ktorého súd prvej inštancie odvíjal určenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia, však bolo bezdôvodné obohatenie žalovaného v sume 507,16 €, o ktorú žalobca úver preplatil, a fakt, že toto nebolo vydané žalobcovi, pretože nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia bol premičaný.

19. Odvolací súd sa stotožňuje so súdom prvej inštancie, že v prejednanom prípade nebolo sporným, že zo strany žalovaného došlo k takému porušeniu spotrebiteľského práva, ktoré bolo bez ďalšieho spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi a žalobcovi prináleží nárok na primerané finančné zadosťučinenie, nakoľko žalobca bol vystavený stresujúcej situácii, keď sa musel domáhať súdnej ochrany svojich práv proti žalovanému ako silnému podnikateľskému subjektu z dôvodu, že už pri vstupe do záväzkového vzťahu so žalovaným bol zavádzaný o obsahu a rozsahu svojho záväzku. Zohľadniac tieto kritériá považoval súd prvej inštancie podľa posúdenia odvolacieho súdu však priznaná suma 500 € nie je primeraná okolnostiam prejednávanej veci.

19.1. K úvahám súdu prvej inštancie, že suma finančného zadosťučinenia sa má odvíjať od rozsahu veriteľom získaného bezdôvodného obohatenia, odvolací súd opakovane uvádza, že zmyslom a účelom ustanovenia upravujúceho primerané finančné zadosťučinenie je poskytnutie satisfakcie spotrebiteľovi za porušenie jeho práv, ktorých ochrany sa musel domáhať v konaní pred súdom, pričom sa zohľadňujú konkrétne okolnosti prejednávanej veci berúc do úvahy, v akej miere spôsob porušenia práv a povinností mal vplyv na ochranu oprávnených záujmov spotrebiteľa zo spotrebiteľskej zmluvy. Jedným z kritérií, ktoré môže súd brať do úvahy je prirodzene aj samotná suma bezdôvodného obohatenia, ktorá mala či mohla vzniknúť veriteľovi, táto však nemá a nemôže byť určujúca. Zmyslom a účelom právnej úpravy o finančnom zadosťučinení spotrebiteľa totiž nie je priznávať spotrebiteľom totožnú sumu plnenia len z iného právneho dôvodu, ale poskytnúť spravodlivú satisfakciu.

19.2. Z obsahu listín v prejednávanej veci vyplýva, že sporové strany uzavierali zmluvy o revolvingovom úvere opakovane (6x) a žalovaný pri uzavretí každej z nich rovnakým spôsobom porušil povinnosť dodávateľa pri poskytovaní informácií pre spotrebiteľa opomínaním podstatných náležitostí zmluvy, na čo je dôvodné pri priznávaní finančného zadosťučinenia prihliadnuť. Na strane druhej však nemožno nevziať do úvahy, že žalobca ako spotrebiteľ si právo na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia uplatňuje osobitne vo vzťahu ku každej takto uzavretej zmluve, u ktorej porušenie práv žalobcu konštatoval Okresný súd Michalovce v konaní 7Csp/234/2017 (spolu šesť zmlúv), teda dochádza k naplneniu sankčnej aj satisfakčnej funkcie zadosťučinenia individuálne vo vzťahu ku každej zo zmlúv. Z činnosti súdu je známe, že z titulu porušenia povinností pri uzatvorení 1) spotrebiteľskej zmluvy č. 8300054417 zo dňa 21.11.2012 a k nej uzavretej dohode o zrážkach zo mzdy, bolo žalobcovi

priznané právo na primerané finančné zadosťučinenie v sume 700 € pri zohľadnení ujmy 1.827 €, 2) spotrebiteľskej zmluvy č. 8300054416 zo dňa 22.11.2012 a k nej uzavretej dohode o zrážkach zo mzdy bolo žalobcovi priznané právo na primerané finančné zadosťučinenie v sume 160 € pri zohľadnení ujmy 1.462,98 € a 3) spotrebiteľskej zmluvy č. 8300036771 zo dňa 26.1.2011 a k nej uzavretej dohode o zrážkach zo mzdy bolo žalobcovi priznané právo na primerané finančné zadosťučinenie v sume 500 € pri zohľadnení ujmy 1.033,20 €. Posudzovaný prípad žalobcu vychádza z rovnakých skutkových okolností založených na obdobnom porušení práv spotrebiteľa - žalobcu i povinností dodávateľa – žalovaného.

19.3. Súdne konanie bezpochyby nepochybne predstavuje negatívny zásah do bežného života spotrebiteľa, nakoľko je spôsobilé privodiť mu ujmu v súkromnom živote žalobcu vo forme strachu, nepríjemných pocitov, neistoty a podobne, pri zohľadnení doby trvania protiprávneho stavu však súd prvej inštancie nezohľadnil, že žalovaný nevedel ovplyvniť trvanie súdneho sporu. V konaní nebolo ani preukázané, že žalovaný by v priebehu trvania záväzkového vzťahu používal agresívne obchodné praktiky (napr. opakované vylepovanie informačných listov o dlhu spotrebiteľa na vchodové dvere žalobcu, nepríjemné obťažovanie výstražnými listinami, telefonátmi a pod.). Taktiež v okolnostiach prípadu nebolo tvrdené ani zistené, že by bol žalobca nútený vstúpiť do záväzkového vzťahu so žalovaným alebo že by tu existovali dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré žalobcu viedli k potrebe získania finančných prostriedkov prostredníctvom úveru žalovaného. Okrem uvedeného žalobca v spore netvrdil zásadný vplyv porušenia povinností žalovaného na emočné prežívanie žalobcu (okrem neistoty v súdnom konaní), prípadne aj so vznikom dôsledkov (vznik psychických problémov, či ochorení).

20. S ohľadom na kritéria, ktoré je potrebné zohľadniť v zmysle už ustálenej súdnej praxe, po zhodnotení následkov spočívajúcich v peňažnej ujme žalobcu, ktorý poskytol žalovanému plnenie vo vyššom rozsahu o čiastku 507,16 €, než by mu takáto povinnosť vyplývala zo zákona a nepreukázaní agresívnych obchodných praktík žalovaného a závažnejších následkov v súkromnom živote žalobcu, ktorému bolo priznané právo na primerané finančné zadosťučinenie vzťahu ku každej uzavretej zmluve, u ktorej porušenie práv žalobcu konštatoval Okresný súd Michalovce v konaní 7Csp/234/2017, odvolací súd dospel k záveru, že v danom prípade je odôvodnené priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 200 €, ktorá zohľadňuje rozsah ujmy na strane žalobcu a závažnosť porušenia jeho spotrebiteľských práv, a súčasne nebude predstavovať neodôvodnené finančné obohatenie žalobcu. Priznaná suma finančného zadosťučinenia totiž nevyhnutne musí odzrkadľovať potrebu vyváženia primeranej osobnej zodpovednosti žalobcu za rozhodnutie získavať finančné prostriedky cestou opakovaného zadlžovania sa, keď dobrovoľne podstupoval riziko prípadnej finančnej straty. Zároveň dodávateľ má jednoduchú možnosť vyhnúť sa plateniu finančného zadosťučinenia spotrebiteľom, prípadne aj iným zodpovednostným následkom v iných úverových prípadoch, a to tým, že bude podnikáť v rámci pravidiel stanovených právnymi predpismi. Poskytnutie primeraného finančného zadosťučinenia vo vyššej sume neopodstatňujú ani dôvody uvádzané žalobcom založené predovšetkým na sume bezdôvodného obohatenia, ktoré vzniklo veriteľovi prijatím plnenia, ktoré mu pre vady zmluvy nepatrilo, keďže tento nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia si mohol žalobca uplatniť včas podanou žalobou.

21. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 388 CSP zmenil tak, že uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadosťučinenie vo výške 200 € a v prevyšujúcej časti žalobu ako nedôvodnú zamietol.

22. Zmenou napadnutého rozsudku vznikla odvolaciemu súdu podľa § 396 ods. 2 CSP povinnosť rozhodnúť o trovách prvoinštančného, ako aj odvolacieho konania.

23. V danom spore si žalobca podanou žalobou uplatnil nárok na primerané finančné zadosťučinenie vo výške 500 €, pričom mu bolo priznané primerané finančné zadosťučinenie vo výške 200 €. Výška primeraného finančného zadosťučinenia bola stanovená na základe úvahy odvolacieho súdu. Nakoľko žalobca mal plný procesný úspech v otázke základu nároku, vznikol mu nárok na náhradu trov konania proti neúspešnému žalovanému v plnom rozsahu. Priznanie plnej náhrady trov konania z prisúdenej sumy v zmysle § 255 ods. 1 CSP je v tomto prípade zdôvodniteľné cez interpretáciu pojmu „úspech vo veci“, keďže ten sa skúma čo do právneho základu, a nie čo do výšky priznaného nároku. Tento názor je vystavaný na premise, že pokiaľ výška plnenia závisí na úvahe súdu alebo na znaleckom posudku, strany nevedia výsledok sporu ovplyvniť, a preto prípadné nevyhovenie žalobe v celom jej rozsahu nemožno považovať za čiastočný neúspech [por. in Števček, M. a kol.: Civilný sporový poriadok. Komentár, vyd.

C.H. Beck v Prahe, 2016, str. 926]. Keďže v súdnej veci výška priznaného priemeraného finančného zadosťučinenia závisela na úvahe súdu, žalobca má nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie, ako aj trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, ktoré mu odvolací súd priznal podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1, 2 a § 396 ods. 1, 2 CSP. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP), zohľadniac § 251 CSP, pričom pri vyčíslení náhrady trov konania bude vychádzať z prisúdenej sumy finančného zadosťučinenia.

24. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).